

mindre stattsfri Indtægter med 100 Kr. Vilde man altsaa gaa denne Vej, behøvede man, for at indvinde det samme Beløb til Statskassen, kun at sætte Formuestaten til 0,35 pro mille, altsaa i Stedet for $\frac{3}{10}$ $3\frac{1}{2}$ Tiendebede pro mille. Det er, som jeg før nævnte, en noget stigende Skala, naar man undlader at medtage de mindste Indtægter, og denne stigende Skala vilde noget forøges ved at gaa den Vej, at man lod yderligere 100 Kr. være stattsfri. Jeg skal ikke trætte ærede Medlemmer med Tal, jeg antager, at disse to interessante Lovforslag have beskæftiget ærede Medlemmer i de Dage, vi have haft dem, saa stærkt, at ethvert Medlem har foretaget adskillige Beregninger; men jeg skal nævne, at, saaledes som Forslaget er, bliver jo, hvis vi tage Hensyn til Afdraget for Børnene, 600 Kr. paa Landet stattsfri, 700 Kr. komme til at svare 1 Kr. 25 Øre i Skat, og det er 0,18 pCt., 1,000 Kr. komme til at svare 5 Kr. i Skat, det er 0,5 pCt.; og saaledes stiger jo Procenten: 2,000 Kr. svare til 0,87 pCt., 3,000 Kr. til 1 pCt., 10,000 Kr. til 1,18 pCt. og 100,000 Kr. til 1,24 pCt. Men holde vi 100 Kr. mere fri, er 700 Kr. stattsfri, 1,000 Kr. svarer 0,37 pCt., 2,000 Kr. 0,81, 3,000 Kr. 0,96, 10,000 Kr. 1,16 og saa fremdeles indtil 100,000 Kr., der svarer 1,24 pCt. Dermed bliver Skalaen stærkere stigende, end der er foreslaaet af Regeringen.

Disse her forelagte Lovforslag ere jo ikke alene ny i sig selv, men det er nyt at faa saadanne Lovforslag forelagte fra Regeringens Side. Jeg tror, at Tidspunktet for disse Forslags Gennemførelse er ganske overordentlig heldig valgt, men just ikke det Tidspunkt i Samlingen, hvort de ere komne til os; jeg beklager tværtimod, at de ere komne saa sent til os. Det vilde have været overordentlig behageligere for Folketinget at modtage saadanne Forslag i Oktober Maaned end sidst i Januar. Det vilde være langt behageligere for Folketingets Arbejde at faa saadanne vigtige Forslag straks, naar Rigsdagen træder sammen, end at de skulle komme saaledes drøjsende ned, efterhaanden som Samlingen skrider frem. Hvad Lovloven angaar, kan jeg nok forstaa, at den ikke kunde forelægges tidligere, da Kommissionen ikke tidligere var færdig med sit Arbejde, men mange af de øvrige Forslag have vi faaet lidt paa langs, som vi kalde det i Sjælland. Landbokommissionens Forslag fik vi sent, skønt Kommissionen var færdig i god Tid, og de Forslag, der her foreligge, have vi faaet meget sent. Det er beklageligt; men da Forslagene ere kærkomne, gør man jo ikke stort Bæsen ud deraf, og jeg

mener, som sagt, at Tiden til Gennemførelsen af saadanne Forslag er meget belejlig, fordi der er Trang til dem rundt om i Landet, og den offentlige Mening er moden til at tage imod dem. Endvidere tror jeg, at de, som skulle bruge Forslagene, nemlig vore Ligningsmyndigheder, ere i høj Grad modne til at bruge dem og føre dem ud i Livet, langt mere modne nu, end de nogen Sinde tidligere have været. Vi have jo ogsaa før haft saadanne Love her i Landet; men det har vist sig, at de ældre Love af denne Art ere blevne gennemførte paa en meget mangelfuld Maade. Jeg skal saaledes nævne de Love, vi havde i Begyndelsen af dette Aarhundrede — ja, Formuebestatning have vi ikke haft siden 1789, og hvorledes det gik til den Gang, ved jeg ikke stort om, og det varede ikke længe, før vi kom af med den — men fra 1810—15 havde vi en Indtægtsstat. Det viste sig imidlertid, at paa Landet lod den sig slet ikke gennemføre, da ingen Menneker paa Landet troede, at de havde nogen Indtægt, og man ikke kunde finde Indtægten der og saa Skatten paa lignet; kun i Købstæderne kunde denne Bestatning nogenlunde bruges, men den vakte i det hele taget ved sin mangelfulde Gennemførelse en saadan Forbitrelse mod sig, at da man i 1815 forlod den, vare alle Menneker enige om, at en saadan Stat skulde vi aldrig mere have, og det varede ogsaa mange Aar, før man tænkte paa igen at faa en Indtægtsstat stillet paa Benene her i Landet. Først da vi fik en Krig, og der trængtes til Pengene og blev stillet Fordringer til Folks Pung, fik vi en Indtægtsstat, dels i Trearskrigen og dels i 1864, og saaledes have vore Indtægtsstatte været Krigsstatte. Den ærede Minister nævnte og ærede Medlemmer vide, at det da gik til paa en anden Maade end her foreslaaet; dels søgte man da til Indtægtskilden i Stedet for til Personer, og dels gav man en Reparitionsstat, idet man sagde, at saa og saa meget skulde man have ud af hver Kommune, og saa lod man dem selv laze det, saa godt de kunde. Man tog Skatten paa Slump, hvilket vakte megen Misfornøjelse. I 1870 fik vi derimod en Procentstat, men den blev brugt meget lidt, kun i 2 Aar; det var alene en Indtømsstat. Denne Lov have vi saa tit omtalt, naar vi have drøftet Skattelovforslag, og den har i meget ligget til Grund ved Udarbejdelsen af dette Forslag. Jeg tror, som sagt, at nu ere vore kommunale Raad ganske anderledes dygtige til at tage fat paa den Opgave at ligne en Indtægts- og Formuestat til Staten, thi de have nu arbejdet med Stattepaaligning i adskillige